

Κατά λάθος

Ο νήλιος τσά που 'νέφανεν... ξιμούττισμαν της μέρας
τζιαι ο τζιαιρός εππούσιασεν... τζιαι φύσαν τζιαι αέρας
τζιαι φώναζεν τζι' η Μάνα μου...

«Λενού... άνου... τζιαι εν' να βρέξει».

«Καλόν Μανά 'ννα σηκωστώ... μα βάσταξε να φέξει».

Μα ύστερις αττυμήχηκα... τον Αντρικκίν του Σπάου
που 'πεν εψές στην νεκκλησιάν
εν' να ποτίζει παττισιάν
που το νερόν του κάου.

Τζιαι τσά τζιαι ποτυλίουμαι... σάζουμαι να ισιώσω,
μα 'πρεπεν τζιαι της μάνας μου... λοαρκασμόν να δώσω.
«Μα 'ντα 'παθες την κόρη μου... τζιαι σα να σου 'βάλαν νέφτη».

«Ε... Ε... έτο Μανά αττυμήχηκα... πως σήμεραν εν Πέφτη».

«Ε τζι' αν εν Πέφτη ρα Λενού... είντα σε σεκλετίζει»;

«Ε... Εν το κουπάιν άταον... τζι' ο Τζιύρης μου ποτίζει,
τζιαι εν τζι' η τσουρού μας η μαυρού
τζιαι νάκκον ποχουζούρα,

είπεν ο Τζιύρης μου εχτές... με έφαεν... με 'βούραν».

«Μετάνωσε την κόρη μου ...τζιαι 'χει να σιερώσεις,
αφού εν' να πάει ο Τζιύρης σου... στράφου τζιαι μέν ισιώσεις».

Μα όστι να 'εις... τζι' όστι να πεις... η Ελενού εχάθην
τζιαι θκυό ασιελιές εβρέχηκεν... τζι' όξω πουν το χωράφιν,
τζιαι 'σιιάστηκεν τον Αντρικκίν... σαν να καρτέραν κάτι
τζι' έκαμε τσά πως έρεσσεν... αχάπαρη ταχάτες.

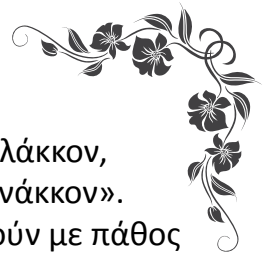
Μα ο Αντρικκής εσιιάστην την

τζι' έκοψεν της τες στράτες...

«Καλώς την όμορφη Λενού... την πέρτικαν του κάμπου,
που 'χει θκυό σιείλη πον' γλυτζιά
τζιαι θκυό 'μμάθκια που λάμπουν.

Σιονάτη μου, εκαρτέρουν 'σε... τζιαι έξερα πως εν' να 'ρτεις
τζι' έξερα πως στη νεκκλησιάν... 'φτιν πως ήτουν να βάλεις».

«Μααα... εγιώνις... εν τζιαι άκουσα... είντα να πω το ψέμαν
τυχαία ήρτα που ποδά... ρέσσω ποτίζει στο ρέμαν».

«Έλα να πα' να κάτσουμεν... δίπλα.... ποτίζει στον λάκκον,
τζιαι να με 'φήκεις να χαρείς... τζιαι να σου ντζιήσω νάκκον».
«Ρε Αντρικκή... η Μάνα μου εν τζιαι δέχεται...να με φιλούν με πάθος
μήτε εγιώνις δέχουμαι... εχτός... τζι' εν κατά λάθος».
Μα νέφανεν ο Τζιύρης της... τζιόξω πού 'τουν να ζέξει
τζιαι είπεν του τζι' η Μάνα της... να πα' να τη γυρέψει.
Μα τζιείνοι εν τον είασιν... αφού 'τουν μες στα μέλια,
τζιαι 'πήεν τζιαι εστάχηκεν... που παναθκιόν τους τέλεια.
«Έλα δα ρε Αντρικκή... εγιώ τζι' εν να σε σάσω...
πάμε τωρά εις στον Παπάν... πόψε... να σας αρμάσω...».
«Πατέρα μα... εν τζιαι έθελεν... για να με αγκαλιάσει
μα εβρέχηκεν τούτ' η λαντού...
τζι' έκαμεν τον να γλυάσει...
Μα... τα λάθη αφού πιερώννουνται... εμείς εν' να δεχτούμεν
τζιαι έφφερουμεν έσταση
...πόψε ...να παντρευτούμεν».

Ιούλης 2008